

vede i 1890 sin filosofiske Doktortgrad for en lærd Afhandling om gammel-islandsk Arvelovgivning.

Hun var den første norske Kvinde, som opnaaede denne Udmærkelse, og en af de første Kvinder i Verden, der er bleven saaledes hædret. Samme Aar studerede hun en kort Tid i København.

Under sit Ophold i Zürich havde hun i en vanskelig Konkurrence vundet en Lærerstilling ved Bryn Mawr College og gik derpaa, efter at have aflagt et kort Besøg i Norge, under Sejl til Amerika.

Ved Bryn Mawr College virkede hun som privat Sekretær hos Præsident Thomas og som Docent i Kunsthistorie. Senere drog hun til Universitetet i Illinois og derfra til Chicago Universitetet, hvor hun underviste i Kunsthistorie, politisk Økonomi og andre Fag. I 1902 blev hun kaldt til Universitetet i Wyoming som Professor i Historie og Fransk, senere som Professor i Historie og Spansk, hvilken Stilling hun beholdt til sin Død.

Da hun kom til dette Frihedens Land, ventede hun i det at finde en venlig, elskende Moder, men hun fandt en haard Stedmoder. Hendes første Aar i Amerika var en bitter Kamp for Tilværelsen, hvor hun til Gengæld for haardt Arbejde i lange Timer fik en Sulteløn, og hvor Manglen paa Paa-skønnelse gjorde Livets Byrde næsten for tung for hendes skrøbelige Legeme, men dog ikke kunde slukke den Funke af indre Liv, som var den altherskende i hendes aandelige Væsen.

Men efter at hun var havnet i Wyoming med dets nye og rige Arbejdsfelter og her havde faaet en Professors Gage og Stilling, levede hun i 12 Aar under helt andre Omgivelser end tidligere, og tilbragte sit Livs Solnedgangstid med frugtbringende Arbejder.

Tro mod Navnet Wergeland aabenbarede hun en vidunderlig Mangfoldighed af Evner. Hun var en fremragende Pædagog, en anerkendt historisk Autoritet, kunde tale syv Sprog flydende, har skrevet to Bind Digte i sit Moderlands Sprog, saavel som mangfoldige Artikler i norske, tyske, franske og engelske Tid-

skrifter, har udført overordentlig smukke Arbejder med Pen, Pencil og Farver og var i Besiddelse af et ualmindeligt musikalsk Talent.

Et i Sandhed rigt Liv i sjældne Aandsevners Tjeneste fik sin fredelige Afslutning den 6. Marts 1914.

Som Lærer og som Menneske inspirerede hun Studenterne til at tjene det højeste og bedste i dem selv.

Ved sit glimrende Arbejde og sin udprægede Retsindighed vandt hun en Hædersplads blandt sine Kolleger.

Ved sin Simpelhed i Livsvaner og sin Karakters Adel vandt hun hele Folkets Kærlighed.

Maren Michelet.

Stille og bramfri, som Dr. Agnes Wergeland var af Natur, kendtes hun ikke af mange ud over sin Virkekreds. Hendes Død maatte til for at oplyse hendes mange Landsmænd derovre i Vesten om, hvad de i hende havde ejet og mistet.

Det norsk-amerikanske Blad: „Ungdommens Ven“, udgivet i Minneapolis, indeholder i sit 17. Maj-Nummer en Levnedsskildring af hende og følgende Vers, som giver et levende Indtryk af, hvor dybt de mange Landsmænd, som ikke havde opnaaet at kende hende personlig, beklagede Savnet heraf, og med hvor megen Varme de søgte at tilegne sig hendes levende Minde.

„Nej, tænk, at vi fandt Dig, først  
da Du var borte,

Og efter Dig lukket var

Jordlivets Porte.

Nej, tænk, da Dit Ansigt i Døden  
var blegnet,

Først da blev Dit Liv og Dit Virke  
os tegnet.

Hvi kom Du ej til os? Vi trængte  
Dig saare,

Du var jo en Wergeland, Du var  
en af yore.

Vi trængte Din Kunst og Din

Lærdom og Lyre,

En Kvinde lig Dig til at lede og  
styre.

Men nu er Du vor, vi Dig aldrig  
skal miste,  
Og selv om vi lagde ej Krans  
paa Din Kiste,  
Vi fletter en Krans til Dit levende  
Minde,  
Og bærer det stedse i Hjertet  
herinde.

N. N. R.“

## Sang fra Fællesmødet i København i Juni 1914.

—o—

Mel.: Kong Christian.

Hil dig, vort ædle, danske Sprog,  
vor Dannevold!  
Hvert Ønske fra vor Hjertekrog,  
hver Tanke ren, hver Handling klog  
bær frem du skønne, rige Sprog,  
vort Værn mod Vold!  
I Barnemund, i Moders Sang,  
i dyre Minder er din Klang  
vort Skjold.

Hil Dannebrog, du stolte Flag,  
smeld frejdigt ud!  
Vort Bud fra svundne Sagadag  
i Sorg, i Fryd tal Hjerters Sag —  
ja, flyv til fjærne Kyst, vort Flag,  
med Hæder jd!  
Du Haabets Tegn paa Blodets Grund  
vi signe til vor sidste Stund  
dit Bud!

Hil Danmark! Hil dig fagre Land,  
dit Navn har Klang!  
Skønt bølger du fra Strand til Strand  
med Bøgekrans om Søers Rand,  
fra Bakke, Eng og lyngklædt Land  
gaar hjemlig Klang.  
Ja, her vi elske Havets Brus  
og Lærkens Trille, Kornets Sus  
i Vang.

Hil dig, vort Folk, dig prise vi  
i tusind Hjem!  
Lad Slægt paa Slægt gro frem heri  
med Snille, Kløgt og Vilje fril  
thi Danmarks Fremtid bygge vi  
paa Danehjem.  
Derfor med Kærlighed, med Flid  
skal vies hver en Daad og Id  
til dem.

Elna Hansen.

